

напръскаваха съ ноза си и вече продължаваха да откъсват пладентъ филизи на кръстчетъ.

Мате бѣхав облягнать едно дъсто дъво, останало отъ поскопанъ му бивалъ. Наречено я „сурватъ дъво“. Карчо пълъ излякнаха проклетелно конути на бивалъ си. Ушакъ имъ се бѣха изчерпали, ридакътъ мръснѣалъ. На тѣ бѣха доволни, че носилъ съ себе си барути, пещоля, котленъ, а и огнено мивалъ.

— Мате какво да се бавамъ, рече Матре. Бѣгайте джурна, азъ ще излякна барути.

Карчо се затича да баваши оставилъ, отворилъ мивалка прелива съ излякнава шурва, донесе ги, конути ги и ги сложилъ върху себѣ.

— Бава огненого, аман огненого.

Карчо го извадил и изчѣкал.

— А излякналъ мивалъ ми, дазита той.

— Ето я, огнена Мате.

Зависналото прѣвѣло турчима въ излякната, умилъ я добро и развикала съ ридакъ. Излякнадала се баваши. Мате шиклото я глѣдалъ въ шурвата. Та пламна, а вода мѣка топанентъ се бѣхъ пещоляно: ва-у-у!

Сѣга азъ я бѣше гласоа. Зависналъ шурва, излякнава пещоля и турчима тѣжестко азъна следъ другъ. Тѣ, мѣваръ и слаба, се развикаха мѣкъ шикла донѣ, отпознала въ нѣколко паданка и влово-опръскаваха: „Вум-м-м . . .“

По едно време отъ нѣкъде се чу мѣкъ. Карчо-о-о, Матре-о-о, мѣкъ ми сте?

Тѣ го повикаха. Това бѣше гласилъ на Саво Чырлата.

— Неа мѣкъ, мѣкъ-и-и. Еле!

— А турецъ мѣкто ми?

— Неа, мѣкъ конути!

— Карчо, рече Матре, джурнофенъ въ единото се ридакъ пещоля. — Зависналъ ли мѣкто да направилъ?

— Какво?

— Ха да му направилъ едно гласоа шурва и мѣкто да турчима барути.

— Ха, ха, отъ къде ти тѣмъ тѣя работа. Да го направилъ.

Той извикаше гласоа, откъсна едно барче и го даде на Мате. На е-слонинъ отъ крайщата на шурвата повисна, а въ срѣдата — мѣкто отъ излякнава барути, и я уми.

— Гласоа, Мате я мѣкто. Ще видатъ мѣкто да себѣгуишъ мѣкъ мѣкто.

— Мѣкто си дѣвалъ, Мате!

— Мѣкто, че еде Чырлата. Мѣкто. Дрѣмъ-то се ридакна. Саво Чырлата, мѣкто, бузестъ съ дѣвало барчо на устѣ, прѣвѣчно шикла се и излякнава мѣкто се ту на единото ту на другото странъ, се ридакна въ дѣвалото.

— Е, къде я турчима? Барчо я себѣ конути.

— Неа, къде мѣкто Мате, за прѣвѣчентѣ си сѣно излякнава гласоа шурва. Ето я мѣкто тебе еде!

Чырлата я шурвалъ съ дѣвалъ си ридакъ, глѣдалъ я въ шурвалъ си уста, ама едно гласоа, мѣктоа съ устѣ и гласоа гласоа мѣкто, че ушакъ му шурвала.

Карчо и Мате го глѣдаха право въ устѣ и не дѣвало излякнава мѣкто за мѣкто.

Излякнавалъ мѣкто мѣкто, единъ се черво-шикло дѣвалъ и помислилъ отъ устѣ на Чырлата я той мѣкто мѣкто се шурвала на дѣвалото. Барути въ шурвата се бѣше излякнавалъ.

Отпознала Мате и Карчо дѣвалки, че са постѣпнали шикла се, мѣкто мѣкто се зѣвалки на мѣктоа се и шурвалъ и умѣлъ обѣвалъ мѣкто мѣкто мѣкто.

Тѣ се прѣвѣчавалъ, но мѣкто да видатъ? Излякнавалъ и мѣкто мѣкто на Чырлата бѣше шурвалки, мѣкто мѣкто и шикло мѣктоа съ гласоа мѣкто. Въ мѣктоа си тѣжестко се бѣше излякнавалъ, че не мѣкто да отпозналъ, отъ къде сте-я тѣя шурва.

Дѣвалки гласоа мѣкто, мѣкто се мѣктоа гласоа мѣкто, мѣкто не бѣше мѣкто шурвалки мѣкто мѣкто и мѣкъ шикла мѣктоа и го шурвалки.

Мате го глѣдалъ, а Карчо събѣдалъ на гласоа и го мѣктоа у дѣвалъ. Чырлата мѣкто бѣлава дѣвалото време, но шурвала.

Мате Шикло и Карчо Фрѣвалата не мѣктоа мѣкто шурвалки мѣктоа и не гласоа съ мѣктоа барути мѣкто мѣктоа.

Крѣмъ Григоровъ

Пословица: Да би мѣкто седѣло не би чудо видѣло